

Op de Veluwe worden achthonderd tot duizend wildaanrijdingen per jaar gemeld.

Foto: Elinor Wessendel

‘Aanrijdingen niet te voorkomen

Jarno Hofman

John ter Horst

Aanrijdingen met wild zijn bijna aan de orde van de dag. Ondanks alle preventieve maatregelen. Boswachters van Geldersch Landschap en Geldersche Kasteelen, zoals Jarno Hofman en John ter Horst, werken samen met het Groennetwerk om zo veel mogelijk leed te voorkomen.

Gemiddeld veertig keer per jaar moet Jarno Hofman eropuit als een automobilist een hert, zwijn of ree heeft aangereden. In het noordoostelijk deel van de Veluwe, waar hij boswachter is, zijn jaarlijks een kleine tweehonderd aanrijdingen. Op de hele Veluwe gaat het om achthonderd tot duizend, met een piek in 2008 van twaalfhonderd. En dat zijn dan alleen de aanrijdingen die gemeld zijn (circa tachtig procent). Het zijn indrukwekkende getallen, zeker als je bedenkt dat, op een enkele na, elke aanrijding het einde van een dierenleven betekent.

Sinds 2005 bestaat in Gelderland de stichting Groennetwerk, waarin boswachters, faunabeheerders, marechaussee en de politie samenwerken, onder meer om dieren die slachtoffer zijn van aanrijdingen, af te voeren, op te sporen als ze gevlucht zijn en uit hun lijden te verlossen. ‘Met Groennetwerk is er altijd iemand paraat die weet wat hij moet doen bij een aanrijding’, vertelt Hofman. ‘We zijn 24 uur per dag inzetbaar en zijn na een melding over het algemeen binnen 30 minuten ter plaatse.’

Door aanpak Groennetwerk zijn boswachters snel bij ongelukken

'Als je een dier voor de auto krijgt, houd het stuur recht en rem', zo luidt het advies.

Boswachter John ter Horst (links) voert samen met een collega-boswachter een varongelukt edelhert af op de Otterloseweg.

Wat te doen bij een (dreigende) aanrijding?

'Als je een dier voor de auto krijgt, houd het stuur recht en rem. Probeer hem niet te ontwijken, want de kans op een ernstig ongeval is dan groot', zo waarschuwt John ter Horst met klem. De boswachter van GLGK is ook persvoorlichter van Groennetwerk. 'Na een aanrijding mag je niet doorrijden. Bel meteen de politie via 0900-8844, ook als het dier wegloopt, en wacht op de plek van de aanrijding totdat de politie, boswachter of faunabeheerder er is.' Ter Horst wijst erop dat het niet is toegestaan om een aangereden dier mee te nemen. Meer informatie via: www.groennetwerk.nl.

onnodig dierenleed wel'

Hard rijden

Op allerlei manieren proberen weg- en terreinbeheerders om aanrijdingen met wild te voorkomen: rasters, roosters, spiegels, reflectoren, waarschuwborden, snelheidsbeperkingen, tunnels en ook ecoducten. Toch is de inzet van die maatregelen niet afdoende. 'Het grootste probleem is het woon-werkverkeer', aldus Hofman. 'Er wordt vaak te hard gereden. Met 60 kilometer per uur kun je meestal nog wel op tijd stoppen.'

Van avond- tot ochtendschemering is het risico het grootst, omdat het wild dan rondtrekt op zoek naar voedsel. En dan zijn er nog periodes in het jaar dat de dieren ook overdag actief zijn. 'In september en oktober, tijdens de bronst van de edelherten. En in februari en maart als de herten hun geweien laten vallen. April en mei zijn maanden waarin reebokken hun territoria afbakenen. En in juli en augustus is het voor hen bronsttijd. Allemaal maanden waarin het ook overdag extra oppassen is.'

Voedselketen

Als er bij de politie een melding van een aanrijding met wild binnenkomt, waarschuwt de meldkamer de boswachter of

faunabeheerder die dienst heeft. Boswachter John ter Horst: 'We gaan eropaf en beoordelen de toestand van het dier. In negentig procent van de gevallen is het al dood. Soms heeft het weinig verwondingen en kan het nog naar de poelier. Maar vaak is er te veel beschadigd en leggen we het dier in het bos, waar het dan onderdeel van de natuurlijke voedselketen is. Vossen, zwijnen, vogels, muizen, insecten... Allerlei beesten eten ervan of gebruiken haren als nestmateriaal. En heel snel vind je niets meer terug van het dode dier.'

Eind aan kwelling

'Als het dier nog leeft, krijgt hij een genadeschot. In een enkel geval slaagt een gewond dier erin om zich op een rustig plekje in het bos te verstoppen. Die dieren redden het niet en gaan alsnog dood', zegt Ter Horst. 'Dat kan dagen duren. Vreselijk. Daarom proberen we ze met zweethonden, speciale speurhonden, op te sporen. We kunnen de aanrijdingen niet voorkomen, maar zorgen er wel voor dat dieren niet onnodig lang hoeven te lijden.'

Frans Bosscher